

Tre Forfatterinder.

Ernst Ahlgren (Victoria Benedictsson) — Anne-Charlotte Leffler, D^{ssa} di Cajanello — Alvide Prydz.

Denne Overskrift synes at forudsætte en vis Udstrækning i det efterfølgende, men uagtet Stoffet er rigt nok, er dog Hensigten ikke den at give en kritisk Bedømmelse af vedkommendes Forfattervirksomhed, men kun, om muligt, at henlede Opmærksomheden noget mere, end sket er, paa deres sidste Arbejder.

Det første i Rækken, ikke blot efter sin Fremkomst, men ogsaa efter sin digteriske Gehalt, er „Den Bergtagne“ af *Victoria Benedictsson*. Det er en Skæbnetragedie i høj Forstand. Man kunde sætte over den som Motto Bjørnsons bekendte Linjer „En Due fløj ud i en Stormbygges Torden, den kunde ikke stige, saa maatte den synke“.

Hovedfiguren især er mesterlig skildret. Det er en ung Kvinde, som rejser sig op fra et langvarigt Sygeleje og ser sig om i Livet med al den Betagethed og Spænding, som hos den unge næsten altid følger med en Helbredelse, og det er et fint Træk af Forfatterinden, at lade den nervøse Sygdom gaa forud for Begivenheden; thi om den end ikke bestemmer over hendes Hjerte, bestemmer den sikkert over hendes Fantasi. Hun er derved paa Forhaand ligesom præpareret til at gaa til Grunde.

Og det har hun selv en Forudfølelse af. Hun har i sine Omgivelser navnlig en Person, en Kvinde, som har stillet sit Liv paa Spidsen, og som saaledes danner Fermentet, der aabner Adgang for den fin-de-siècle Romantik, hvoraf Overspændthedens Tragedie fremgaar; thi er den først trængt ind i et Individ, skal det holde haardt at blive af med den igjen. Der er i Tiden en Hunger efter Oplevelser, som i sin Umættelighed griber til alt, kun ikke til den sunde Hverdagskost, den smager af for lidt! og da er det, Overspændtheden vokser med Begæret, indtil Livets Kraft er forbrugt og Tilværelsen sprængt. Og her begynder Tragedien.

Foruden at „Den Bergtagne“ saaledes maa siges at have sit Udspring af ovennævnte Romantik, stiger den i sin Fremgang dog til den Højde, hvor den virkelige Skæbnekamp be-